

John Fords „The Searchers“.
John Wayne, Ward Bond.

UDENFOR BLOKADEZONEN

Vibeke Brodersen HOLLYWOOD I LONDON

Sommermånederne i London er ikke film-magre som i København. Der har været et væld af premierer i løbet af sommeren, men for Hollywood-filmenes vedkommende kun få af interesse.

Monument Valley, hvor „Diligencen“ i sin tid blev optaget, danner atter en mageløs ramme om John Fords nye western, „The Searchers“. Filmen, der er i farver, imponerer ved en meget stor skønhed i fotograferingen og kompositionerne, der gør den til en æstetisk oplevelse lige fra de indledende billeder af en kvinde, der fra husets mørke i forgrunden skuer ud over den gule prærie. Og omend man forbliver temmelig uengageret i handlingen og de enkelte personers skæbne, fascineres man af Fords dybtgående milieuskildring.

Frank Nugent, Fords faste manuskriptforfatter gennem mange år, har leveret dreje-

bogen efter en roman af Alan LeMay, og John Wayne har som sædvanlig hovedrollen. Denne gang er han en noget gådefuld indianerhader, Ethan, der efter at hans slægtninge er blevet dræbt af de indfødte, begiver sig ud for at søge efter sin lille niece, der er blevet bortført, dog mere optændt af hævnlyst mod indianerne end drevet af pligtfølelse overfor barnet. Han ledsages af en halvblods dreng, Jeffrey Hunter, der er fosterbroder til pigen, og som også halvvejs drives ud på den fem år lange jagt af beundring for den ældre mand og af iver efter at vise sit mod. Da de endelig finder pigen, er hun en tilsyneladende lykkelig squaw i et indiansk harem. Ethan vil derefter dræbe hende, men drengen får omsider reddet hende både fra indianerne og den hadske onkel og det er Ethan, der til slut bærer hende hjem.

Historien er naturligvis efter de bedste fordske principper isprængt en del komik, square-danse og blodige såvel som humoristiske slagsmål.

Bette Davis har i sine sidste film beundringsværdigt åbent vedkendt sig sin alder og sit efterhånden korpulente omfang. I „*The Catered Affair*” — i England kaldet „*Wedding Breakfast*” — kaster hun sig med varmhjertet entusiasme ud i rollen som en forsømt chaufførkone, der med vold og magt vil give sin modstræbende datter et stort hvidt bryllup med alt, hvad dette indebærer i Amerika (jvfr. „*Brudens Far*”). Hendes eget ægteskab har været uden kærlighed, og i et fortvivlet forsøg på at komme datteren nær er det hende livet om at gøre at give pigen denne storstilede afsked med barndomshjemmet og romantiske start i ægteskabet. Selv om det betyder, at manden (*Ernest Borgnine*) må ofre de 4000 dollars, han surt har sparet sammen for at købe sin egen taxa. Alt ender dog lykkeligt, brylluppet holdes i stilhed, og det ser endog ud til at far og mor finder hinanden. Instruktøren *Richard Brooks* („*The Blackboard Jungle*”) er med realisme og lune klart uden om de fleste røststrømske skær og giver os foruden bryllupshistorien et varmt og levende billede af middelstandshjemmet, den plumpe, gribende far, den af tilværelsen hårdt behandlede mor og den moderne, jordbundne pige. *Debbie Reynolds* overrasker glædeligt som datteren, og man fryder sig over *Bette Davis*, der så let kunne have overspillet, men ikke gør det. Filmen er som „*Marty*” baseret på et stykke af *Paddy Chayefsky*.

Går man fra dette miljø et par trin op af

Vanøvet! (*Guarino* i „*Cinema Nuovo*“).

den sociale stige, når man i følge instruktøren *Nunnally Johnson* og romanforfatteren *Sloan Wilson* til gennemsnitsamerikaneren „*The Man in the Grey Flannel Suit*”. Det er en vag og lidet overbevisende skildring, man får af en kontormands problemer i arbejds-, penge- og ægteskabsanliggender, indvævet med flash-backs fra hans deltagelse i krigen. „*Gennemsnitsmanden*” er i *Gregory Pecks* skikkelse alt for glamourøs, og de forsøg der gøres for at tegne et satirisk billede af forholdene i afdelingen for „public relations” i det radiohus, der er hans arbejdsplads, er ganske fantasiløse og uden bid. Interessen bortledes hurtigt til chefen (glimrende spillet af *Fredrich March*) og dennes mislykkede forhold til kone og datter. Moralen i filmen er denne: Gå ikke for meget op i dit job, men bliv pænt hjemme hos kone og børn i ledige stunder.

Hitchcock har været her med to produkter, „*The Trouble with Harry*” og „*The Man Who Knew Too Much*”, der begge skuffede. I den første skaber han med delvis held en ekscentrisk og irreel atmosfære omkring liget *Harry*, der af fire landsbyboere — alle ængstelige for at blive mistænkt for mordet — bliver gravet op og ned en halv snes gange i efterårs-skønne omgivelser. En lidt udelikat spøg, pakket ind i en ny sophisticated stil, der bl. a. går ud på at lade personerne sige de mest overraskende ting på den mest hverdagsagtige måde. Men dog et prisværdigt forsøg på at komme væk fra den trivielle kriminalfilmstil, *Hitchcock* har siddet fast i de sidste år, og som vi atter finder i „*The Man Who Knew Too Much*”. Historien holder sig i hovedtrækkene til 1934-versionen, her fikset op med en uinteressant turisten rundt i *Marrakech* samt indlagte sange ved *Doris Day*. Filmen mangler ganske den første udgaves charmerende vid og originale påfund og byder ikke tilskueren på stort mere end en god portion spænding samt effektivt spil af samtlige medvirkende.

Til slut må fremhæves *William Wellmans* lille mesterlige „*Goodbye My Lady*”, en fin poetisk skildring af en dreng, der finder en herreløs hund i *Mississippi* sumpe, opdrager og elsker den og endelig må aflevere den til dens retmæssige ejer. *Brandon de Wilde*, der medvirkede i „*Shane*”, yder som drengen det helt enestående.